

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΠΡΩΤΟ

ΤΗΣ ΕΠΙΣΗΜΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Αρ. 2889 της 1ης ΙΟΥΛΙΟΥ 1994

ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΜΕΡΟΣ ΙΙΙ

Ο περί της Συμβάσεως για τις Αστικές Πτυχές της Διεθνούς Απαγωγής Παιδιών (Κυρωτικός) Νόμος του 1994 εκδίδεται με δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα της Κυπριακής Δημοκρατίας σύμφωνα με το Άρθρο 52 του Συντάγματος.

Αριθμός 11(III) του 1994

ΝΟΜΟΣ ΠΟΥ ΚΥΡΩΝΕΙ ΤΗ ΣΥΜΒΑΣΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΣΤΙΚΕΣ ΠΤΥΧΕΣ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΑΠΑΓΩΓΗΣ ΠΑΙΔΙΩΝ

Η Βουλή των Αντιπροσώπων ψηφίζει ως ακολούθως:

1. Ο παρών Νόμος θα αναφέρεται ως ο περί της Συμβάσεως για τις Αστικές Πτυχές της Διεθνούς Απαγωγής Παιδιών (Κυρωτικός) Νόμος του 1994. Συνοπτικός τίτλος.
2. Στον παρόντα Νόμο—
«Σύμβαση» σημαίνει τη Σύμβαση για τις Αστικές Πτυχές της Διεθνούς Απαγωγής Παιδιών που συνομολογήθηκε στη Χάγη στις 25 Οκτωβρίου 1980 με θεματοφύλακά της την Κυβέρνηση της Ολλανδίας, της οποίας το κείμενο στο αγγλικό πρωτότυπο εκτίθεται στο Μέρος I του Πίνακα και σε ελληνική μετάφραση στο Μέρος II του Πίνακα: Ερμηνεία.

Πίνακας.
Μέρος I
Μέρος II.
Νοείται ότι σε περίπτωση απόκλισης μεταξύ των δύο αυτών κειμένων, θα υπερισχύει το κείμενο στο αγγλικό πρωτότυπο.
3. Η Σύμβαση στην οποία η προσχώρηση από την Κυπριακή Δημοκρατία αποφασίστηκε με την Απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου με Αριθμό 39.284 και ημερομηνία 12 Μαΐου 1993 κυρώνεται με τον παρόντα Νόμο. Κύρωση της Σύμβασης.
4. Σύμφωνα με το άρθρο 6 της Σύμβασης, ο Υπουργός Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως ορίζεται ως Κεντρική Αρχή στην Κυπριακή Δημοκρατία για να ασκεί όλες τις εξουσίες και αρμοδιότητες που προβλέπονται για την αρχή αυτή από τη Σύμβαση. Ορισμός Κεντρικής Αρχής.

Δικαστική
διαδικασία.

Δ.Ν. Τόμος II,

σελ. 120.

Εφημερίδα
της Κυβερ-
νήσεως,

Παράρτημα

Τρίτο:

20. 5.1954

21. 6.1956

8. 5.1958.

Επίσημη

Εφημερίδα

Παράρτημα

Δεύτερο:

12.12.1960

14.10.1965

23.12.1965

29. 1.1969

24.10.1969

6.10.1972

18. 1.1974

4. 6.1976

3. 2.1978

23. 5.1980

3. 9.1982

31.12.1983

14.11.1986

27. 2.1987

12. 2.1988

12.10.1990

29.12.1990

23.10.1992

23.12.1992

12. 3.1993.

5. Οποιαδήποτε δικαστική διαδικασία σύμφωνα με τις διατάξεις της Σύμβασης αρχίζει με την καταχώριση αίτησης διά κλήσεως που υποστηρίζεται από ένορκη δήλωση, σύμφωνα με τις διατάξεις των περί Πολιτικής Δικονομίας Διαδικαστικών Κανονισμών, τηρουμένων των αναλογιών.

ΠΙΝΑΚΑΣ

(άρθρο 3)

ΜΕΡΟΣ I

CONVENTION ON THE CIVIL ASPECTS OF INTERNATIONAL CHILD ABDUCTION

The States signatory to the present Convention.

Firmly convinced that the interests of children are of paramount importance in matters relating to their custody.

Desiring to protect children internationally from the harmful effects of their wrongful removal or retention and to establish procedures to ensure their prompt return to the State of their habitual residence, as well as to secure protection for rights of access.

Have resolved to conclude a Convention to this effect, and have agreed upon the following provisions —

CHAPTER I — SCOPE OF THE CONVENTION

Article 1

The objects of the present Convention are —

a to secure the prompt return of children wrongfully removed to or retained in any Contracting State; and

¹ Extract from the Final Act of the Fourteenth Session, signed on the 25th of October 1980; for the complete text of the Final Act, see *Acta and Documents of the Fourteenth Session (1980)*, Book I, *Miscellaneous matters*.

b to ensure that rights of custody and of access under the law of one Contracting State are effectively respected in the other Contracting States.

Article 2

Contracting States shall take all appropriate measures to secure within their territories the implementation of the objects of the Convention. For this purpose they shall use the most expeditious procedures available.

Article 3

The removal or the retention of a child is to be considered wrongful where –

a it is in breach of rights of custody attributed to a person, an institution or any other body, either jointly or alone, under the law of the State in which the child was habitually resident immediately before the removal or retention; and

b at the time of removal or retention those rights were actually exercised, either jointly or alone, or would have been so exercised but for the removal or retention.

The rights of custody mentioned in sub-paragraph *a* above, may arise in particular by operation of law or by reason of a judicial or administrative decision, or by reason of an agreement having legal effect under the law of that State.

Article 4

The Convention shall apply to any child who was habitually resident in a Contracting State immediately before any breach of custody or access rights. The Convention shall cease to apply when the child attains the age of 16 years.

Article 5

For the purposes of this Convention –

a 'rights of custody' shall include rights relating to the care of the person of the child and, in particular, the right to determine the child's place of residence;

b 'rights of access' shall include the right to take a child for a limited period of time to a place other than the child's habitual residence.

CHAPTER II – CENTRAL AUTHORITIES

Article 6

A Contracting State shall designate a Central Authority to discharge the duties which are imposed by the Convention upon such authorities.

Federal States, States with more than one system of law or States having autonomous territorial organizations shall be free to appoint more than one Central Authority and to specify the territorial extent of their powers. Where a State has appointed more than one Central Authority, it shall designate the Central Authority to which applications may be addressed for transmission to the appropriate Central Authority within that State.

Article 7

Central Authorities shall co-operate with each other and promote co-operation amongst the competent authorities in their respective States to secure the prompt return of children and to achieve the other objects of this Convention.

In particular, either directly or through any intermediary, they shall take all appropriate measures –

a to discover *u.c.* whereabouts of a child who has been wrongfully removed or retained;

b to prevent further harm to the child or prejudice to interested parties by taking or causing to be taken provisional measures;

c to secure the voluntary return of the child or to bring about an amicable resolution of the issues;

d to exchange, where desirable, information relating to the social background of the child;

e to provide information of a general character as to the law of their State in connection with the application of the Convention;

f to initiate or facilitate the institution of judicial or administrative proceedings with a view to obtaining the return of the child and, in a proper case, to make arrangements for organizing or securing the effective exercise of rights of access;

g where the circumstances so require, to provide or facilitate the provision of legal aid and advice, including the participation of legal counsel and advisers;

h to provide such administrative arrangements as may be necessary and appropriate to secure the safe return of the child;

i to keep each other informed with respect to the operation of this Convention and, as far as possible, to eliminate any obstacles to its application.

CHAPTER III – RETURN OF CHILDREN

Article 8

Any person, institution or other body claiming that a child has been removed or retained in breach of custody rights may apply either to the Central Authority of the child's habitual residence or to the Central Authority of any other Contracting State for assistance in securing the return of the child.

The application shall contain –

a information concerning the identity of the applicant, of the child and of the person alleged to have removed or retained the child;

b where available, the date of birth of the child;

c the grounds on which the applicant's claim for return of the child is based;

d all available information relating to the whereabouts of the child and the identity of the person with whom the child is presumed to be.

The application may be accompanied or supplemented by –

e an authenticated copy of any relevant decision or agreement;

f a certificate or an affidavit emanating from a Central Authority, or other competent authority of the State of the child's habitual residence, or from a qualified person, concerning the relevant law of that State;

g any other relevant document.

Article 9

If the Central Authority which receives an application referred to in Article 8 has reason to believe that the child is in another Contracting State, it shall directly and without delay transmit the application to the Central Authority of that Contracting State and inform the requesting Central Authority, or the applicant, as the case may be.

Article 10

The Central Authority of the State where the child is shall

take or cause to be taken all appropriate measures in order to obtain the voluntary return of the child.

Article 11

The judicial or administrative authorities of Contracting States shall act expeditiously in proceedings for the return of children.

If the judicial or administrative authority concerned has not reached a decision within six weeks from the date of commencement of the proceedings, the applicant or the Central Authority of the requested State, on its own initiative or if asked by the Central Authority of the requesting State, shall have the right to request a statement of the reasons for the delay. If a reply is received by the Central Authority of the requested State, that Authority shall transmit the reply to the Central Authority of the requesting State, or to the applicant, as the case may be.

Article 12

Where a child has been wrongfully removed or retained in terms of Article 3 and, at the date of the commencement of the proceedings before the judicial or administrative authority of the Contracting State where the child is, a period of less than one year has elapsed from the date of the wrongful removal or retention, the authority concerned shall order the return of the child forthwith.

The judicial or administrative authority, even where the proceedings have been commenced after the expiration of the period of one year referred to in the preceding paragraph, shall also order the return of the child, unless it is demonstrated that the child is now settled in its new environment.

Where the judicial or administrative authority in the requested State has reason to believe that the child has been taken to another State, it may stay the proceedings or dismiss the application for the return of the child.

Article 13

Notwithstanding the provisions of the preceding Article, the judicial or administrative authority of the requested State is not bound to order the return of the child if the person, institution or other body which opposes its return establishes that —

a the person, institution or other body having the care of the person of the child was not actually exercising the custody rights at the time of removal or retention, or had consented to or subsequently acquiesced in the removal or retention; or

b there is a grave risk that his or her return would expose the child to physical or psychological harm or otherwise place the child in an intolerable situation.

The judicial or administrative authority may also refuse to order the return of the child if it finds that the child objects to being returned and has attained an age and degree of maturity at which it is appropriate to take account of its views.

In considering the circumstances referred to in this Article, the judicial and administrative authorities shall take into account the information relating to the social background of the child provided by the Central Authority or other competent authority of the child's habitual residence.

Article 14

In ascertaining whether there has been a wrongful removal or retention within the meaning of Article 3, the judicial or administrative authorities of the requested State may take notice directly of the law of, and of judicial or administrative decisions, formally recognized or not in the State of the habitual residence of the child, without recourse to the specific procedures for the proof of that law or for the

recognition of foreign decisions which would otherwise be applicable.

Article 15

The judicial or administrative authorities of a Contracting State may, prior to the making of an order for the return of the child, request that the applicant obtain from the authorities of the State of the habitual residence of the child a decision or other determination that the removal or retention was wrongful within the meaning of Article 3 of the Convention, where such a decision or determination may be obtained in that State. The Central Authorities of the Contracting States shall so far as practicable assist applicants to obtain such a decision or determination.

Article 16

After receiving notice of a wrongful removal or retention of a child in the sense of Article 3, the judicial or administrative authorities of the Contracting State to which the child has been removed or in which it has been retained shall not decide on the merits of rights of custody until it has been determined that the child is not to be returned under this Convention or unless an application under this Convention is not lodged within a reasonable time following receipt of the notice.

Article 17

The sole fact that a decision relating to custody has been given in or is entitled to recognition in the requested State shall not be a ground for refusing to return a child under this Convention, but the judicial or administrative authorities of the requested State may take account of the reasons for that decision in applying this Convention.

Article 18

The provisions of this Chapter do not limit the power of a judicial or administrative authority to order the return of the child at any time.

Article 19

A decision under this Convention concerning the return of the child shall not be taken to be a determination on the merits of any custody issue.

Article 20

The return of the child under the provisions of Article 12 may be refused if this would not be permitted by the fundamental principles of the requested State relating to the protection of human rights and fundamental freedoms.

CHAPTER IV — RIGHTS OF ACCESS

Article 21

An application to make arrangements for organizing or securing the effective exercise of rights of access may be presented to the Central Authorities of the Contracting States in the same way as an application for the return of a child.

The Central Authorities are bound by the obligations of co-operation which are set forth in Article 7 to promote the peaceful enjoyment of access rights and the fulfilment of any conditions to which the exercise of those rights may be subject. The Central Authorities shall take steps to remove, as far as possible, all obstacles to the exercise of such rights. The Central Authorities, either directly or through intermediaries, may initiate or assist in the institution of proceedings with a view to organizing or protecting these rights and securing respect for the conditions to which the exercise of these rights may be subject.

CHAPTER V — GENERAL PROVISIONS

Article 22

No security, bond or deposit, however described, shall be required to guarantee the payment of costs and expenses in the judicial or administrative proceedings falling within the scope of this Convention.

Article 23

No legalization or similar formality may be required in the context of this Convention.

Article 24

Any application, communication or other document sent to the Central Authority of the requested State shall be in the original language, and shall be accompanied by a translation into the official language or one of the official languages of the requested State or, where that is not feasible, a translation into French or English.

However, a Contracting State may, by making a reservation in accordance with Article 42, object to the use of either French or English, but not both, in any application, communication or other document sent to its Central Authority.

Article 25

Nationals of the Contracting States and persons who are habitually resident within those States shall be entitled in matters concerned with the application of this Convention to legal aid and advice in any other Contracting State on the same conditions as if they themselves were nationals of and habitually resident in that State.

Article 26

Each Central Authority shall bear its own costs in applying this Convention.

Central Authorities and other public services of Contracting States shall not impose any charges in relation to applications submitted under this Convention. In particular, they may not require any payment from the applicant towards the costs and expenses of the proceedings or, where applicable, those arising from the participation of legal counsel or advisers. However, they may require the payment of the expenses incurred or to be incurred in implementing the return of the child.

However, a Contracting State may, by making a reservation in accordance with Article 42, declare that it shall not be bound to assume any costs referred to in the preceding paragraph resulting from the participation of legal counsel or advisers or from court proceedings, except insofar as those costs may be covered by its system of legal aid and advice.

Upon ordering the return of a child or issuing an order concerning rights of access under this Convention, the judicial or administrative authorities may, where appropriate, direct the person who removed or retained the child, or who prevented the exercise of rights of access, to pay necessary expenses incurred by or on behalf of the applicant, including travel expenses, any costs incurred or payments made for locating the child, the costs of legal representation of the applicant, and those of returning the child.

Article 27

When it is manifest that the requirements of this Convention are not fulfilled or that the application is otherwise not well founded, a Central Authority is not bound to accept the application. In that case, the Central Authority shall forthwith inform the applicant or the Central Authority through which the application was submitted, as the case may be, of its reasons.

Article 28

A Central Authority may require that the application be accompanied by a written authorization empowering it to act on behalf of the applicant, or to designate a representative so to act.

Article 29

This Convention shall not preclude any person, institution or body who claims that there has been a breach of custody or access rights within the meaning of Article 3 or 21 from applying directly to the judicial or administrative authorities of a Contracting State, whether or not under the provisions of this Convention.

Article 30

Any application submitted to the Central Authorities or directly to the judicial or administrative authorities of a Contracting State in accordance with the terms of this Convention, together with documents and any other information appended thereto or provided by a Central Authority, shall be admissible in the courts or administrative authorities of the Contracting States.

Article 31

In relation to a State which in matters of custody of children has two or more systems of law applicable in different territorial units —

a any reference to habitual residence in that State shall be construed as referring to habitual residence in a territorial unit of that State;

b any reference to the law of the State of habitual residence shall be construed as referring to the law of the territorial unit in that State where the child habitually resides.

Article 32

In relation to a State which in matters of custody of children has two or more systems of law applicable to different categories of persons, any reference to the law of that State shall be construed as referring to the legal system specified by the law of that State.

Article 33

A State within which different territorial units have their own rules of law in respect of custody of children shall not be bound to apply this Convention where a State with a unified system of law would not be bound to do so.

Article 34

This Convention shall take priority in matters within its scope over the *Convention of 5 October 1961 concerning the powers of authorities and the law applicable in respect of the protection of minors*, as between Parties to both Conventions. Otherwise the present Convention shall not restrict the application of an international instrument in force between the State of origin and the State addressed or other law of the State addressed for the purposes of obtaining the return of a child who has been wrongfully removed or retained or of organizing access rights.

Article 35

This Convention shall apply as between Contracting States only to wrongful removals or retentions occurring after its entry into force in those States.

Where a declaration has been made under Article 39 or 40, the reference in the preceding paragraph to a Contracting State shall be taken to refer to the territorial unit or units in relation to which this Convention applies.

Article 36

Nothing in this Convention shall prevent two or more Contracting States, in order to limit the restrictions to which the return of the child may be subject, from agreeing among themselves to derogate from any provisions of this Convention which may imply such a restriction.

CHAPTER VI — FINAL CLAUSES**Article 37**

The Convention shall be open for signature by the States which were Members of the Hague Conference on Private International Law at the time of its Fourteenth Session. It shall be ratified, accepted or approved and the instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Ministry of Foreign Affairs of the Kingdom of the Netherlands.

Article 38

Any other State may accede to the Convention. The instrument of accession shall be deposited with the Ministry of Foreign Affairs of the Kingdom of the Netherlands. The Convention shall enter into force for a State acceding to it on the first day of the third calendar month after the deposit of its instrument of accession. The accession will have effect only as regards the relations between the acceding State and such Contracting States as will have declared their acceptance of the accession. Such a declaration will also have to be made by any Member State ratifying, accepting or approving the Convention after an accession. Such declaration shall be deposited at the Ministry of Foreign Affairs of the Kingdom of the Netherlands; this Ministry shall forward, through diplomatic channels, a certified copy to each of the Contracting States. The Convention will enter into force as between the acceding State and the State that has declared its acceptance of the accession on the first day of the third calendar month after the deposit of the declaration of acceptance.

Article 39

Any State may, at the time of signature, ratification, acceptance, approval or accession declare that the Convention shall extend to all the territories for the international relations of which it is responsible, or to one or more of them. Such a declaration shall take effect at the time the Convention enters into force for that State. Such declaration, as well as any subsequent extension, shall be notified to the Ministry of Foreign Affairs of the Kingdom of the Netherlands.

Article 40

If a Contracting State has two or more territorial units in which different systems of law are applicable in relation to matters dealt with in this Convention, it may at the time of signature, ratification, acceptance, approval or accession declare that this Convention shall extend to all its territorial units or only to one or more of them and may modify this declaration by submitting another declaration at any time.

Any such declaration shall be notified to the Ministry of Foreign Affairs of the Kingdom of the Netherlands and shall state expressly the territorial units to which the Convention applies.

Article 41

Where a Contracting State has a system of government under which executive, judicial and legislative powers are distributed between central and other authorities within that

State, its signature or ratification, acceptance or approval of, or accession to this Convention, or its making of any declaration in terms of Article 40 shall carry no implication as to the internal distribution of powers within that State.

Article 42

Any State may, not later than the time of ratification, acceptance, approval or accession, or at the time of making a declaration in terms of Article 39 or 40, make one or both of the reservations provided for in Article 24 and Article 26, third paragraph. No other reservation shall be permitted.

Any State may at any time withdraw a reservation it has made. The withdrawal shall be notified to the Ministry of Foreign Affairs of the Kingdom of the Netherlands. The reservation shall cease to have effect on the first day of the third calendar month after the notification referred to in the preceding paragraph.

Article 43

The Convention shall enter into force on the first day of the third calendar month after the deposit of the third instrument of ratification, acceptance, approval or accession referred to in Articles 37 and 38.

Thereafter the Convention shall enter into force —

1 for each State ratifying, accepting, approving or acceding to it subsequently, on the first day of the third calendar month after the deposit of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession;

2 for any territory or territorial unit to which the Convention has been extended in conformity with Article 39 or 40, on the first day of the third calendar month after the notification referred to in that Article.

Article 44

The Convention shall remain in force for five years from the date of its entry into force in accordance with the first paragraph of Article 43 even for States which subsequently have ratified, accepted, approved it or acceded to it. If there has been no denunciation, it shall be renewed tacitly every five years.

Any denunciation shall be notified to the Ministry of Foreign Affairs of the Kingdom of the Netherlands at least six months before the expiry of the five year period. It may be limited to certain of the territories or territorial units to which the Convention applies.

The denunciation shall have effect only as regards the State which has notified it. The Convention shall remain in force for the other Contracting States.

Article 45

The Ministry of Foreign Affairs of the Kingdom of the Netherlands shall notify the States Members of the Conference, and the States which have acceded in accordance with Article 38, of the following —

1 the signatures and ratifications, acceptances and approvals referred to in Article 37;

2 the accessions referred to in Article 38;

3 the date on which the Convention enters into force in accordance with Article 43;

4 the extensions referred to in Article 39;

5 the declarations referred to in Articles 38 and 40;

6 the reservations referred to in Article 24 and Article 26, third paragraph, and the withdrawals referred to in Article 42;

7 the denunciations referred to in Article 44.

In witness whereof the undersigned, being duly authorized thereto, have signed this Convention.

Done at The Hague, on the 25th day of October, 1980, in the English and French languages, both texts being equally

authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Government of the Kingdom of the Netherlands, and of which a certified copy shall be sent, through diplomatic channels, to each of the States Members of the Hague Conference on Private International Law, at the date of its Fourteenth Session.

ΜΕΡΟΣ ΙΙ

ΣΥΜΒΑΣΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΣΤΙΚΕΣ ΠΤΥΧΕΣ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΑΠΑΓΩΓΗΣ ΠΑΙΔΙΩΝ

Γα Κράτη που υπογράφουν την παρούσα Σύμβαση, πιστεύοντας σταθερά ότι τα συμφέροντα των παιδιών είναι πρωταρχικής σημασίας για θέματα που σχετίζονται με τη φύλαξη τους:

Επιθυμώντας να προστατεύσουν διεθνώς τα παιδιά από τις επιβλαβείς συνέπειες της παράνομης μετακίνησης ή κατακράτησης τους και να δημιουργήσουν διαδικασίες που να εξασφαλίζουν την άμεση επιστροφή τους στο Κράτος της συνήθους διαμονής τους, καθώς επίσης και να διασφαλίσουν την προστασία του δικαιώματος επικοινωνίας:

Έχουν αποφασίσει τη σύναψη Σύμβασης προς το σκοπό αυτό, και έχουν συμφωνήσει επί των ακόλουθων διατάξεων:

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι — ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

Άρθρο 1.

Οι σκοποί της παρούσας Σύμβασης είναι—

- α. να διασφαλίσει την άμεση επιστροφή των παιδιών που παράνομα μετακινήθηκαν ή κατακρατήθηκαν σε οποιοδήποτε από τα Συμβαλλόμενα Κράτη και
- β. να εξασφαλίσει ότι τα δικαιώματα φύλαξης και επικοινωνίας βάσει της νομοθεσίας ενός Συμβαλλόμενου Κράτους γίνονται σεβαστά, κατά τρόπο αποτελεσματικό, στα άλλα Συμβαλλόμενα Κράτη.

Άρθρο 2.

Τα Συμβαλλόμενα Κράτη λαμβάνουν όλα τα ενδεικνυόμενα μέτρα προς διασφάλιση, εντός της επικράτειας τους, της πραγματοποίησης των σκοπών της Σύμβασης. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιούν τις πλέον σύντομες διαδικασίες που διαθέτουν.

Άρθρο 3.

Η μετακίνηση ή κατακράτηση παιδιού θεωρείται παράνομη εφόσον—

- α. γίνεται κατά παράβαση των δικαιωμάτων φύλαξης που απονέμονται σε φυσικό πρόσωπο, ίδρυμα ή οποιαδήποτε άλλη οργάνωση, είτε από κοινού είτε αποκλειστικά, δυνάμει του δικαίου του Κράτους στο οποίο το παιδί είχε τη συνήθη διαμονή του αμέσως πριν από τη μετακίνηση ή κατακράτηση και

- β. κατά το χρόνο της μετακίνησης ή κατακράτησης τα δικαιώματα αυτά ασκούνταν, στην πραγματικότητα, είτε από κοινού είτε αποκλειστικά, ή θα είχαν ασκηθεί με

τον τρόπο αυτό, αν δεν είχε συμβεί η μετακίνηση ή κατακράτηση.

Τα δικαιώματα φύλαξης που αναφέρονται στην υποπαράγραφο α πιο πάνω, δύνανται να απορρέουν ιδίως είτε απευθείας από το νόμο είτε από δικαστική ή διοικητική απόφαση είτε από συμφωνία που ισχύει σύμφωνα με το δίκαιο του Κράτους αυτού.

Άρθρο 4.

Η Σύμβαση εφαρμόζεται για κάθε παιδί το οποίο είχε τη συνήθη διαμονή του σε Συμβαλλόμενο Κράτος αμέσως πριν από οποιαδήποτε παραβίαση δικαιωμάτων φύλαξης ή επικοινωνίας. Η Σύμβαση παύει να εφαρμόζεται όταν το παιδί φθάσει στην ηλικία των 16 ετών.

Άρθρο 5.

Για τους σκοπούς της Σύμβασης αυτής—

- α. “δικαιώματα φύλαξης” περιλαμβάνουν δικαιώματα που αφορούν στην επιμέλεια του προσώπου του παιδιού και, ιδίως, το δικαίωμα ορισμού του τόπου διαμονής του παιδιού·
- β. “δικαιώματα επικοινωνίας” περιλαμβάνουν το δικαίωμα μεταφοράς παιδιού σε μέρος άλλο από τη συνήθη διαμονή του παιδιού, για ορισμένο χρονικό διάστημα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙ — ΚΕΝΤΡΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ

Άρθρο 6.

Κάθε Συμβαλλόμενο Κράτος υποδεικνύει μια Κεντρική Αρχή για εκπλήρωση των καθηκόντων που επιβάλλονται από τη Σύμβαση σε τέτοιες αρχές.

Ομόσπονδα Κράτη, Κράτη με περισσότερα από ένα νομικά συστήματα ή Κράτη που έχουν αυτόνομους τοπικούς οργανισμούς, είναι ελεύθερα να διορίσουν περισσότερες από μια Κεντρικές Αρχές και να προσδιορίσουν την εδαφική έκταση των εξουσιών τους. Σε περίπτωση όπου Κράτος έχει διορίσει περισσότερες από μια Κεντρικές Αρχές, αυτό υποδεικνύει την Κεντρική Αρχή στην οποία δύνανται να απευθύνονται αιτήσεις προς το σκοπό της διαβίβασης στην αρμόδια Κεντρική Αρχή εντός του Κράτους αυτού.

Άρθρο 7.

Οι Κεντρικές Αρχές οφείλουν να συνεργάζονται μεταξύ τους και να προωθούν τη συνεργασία μεταξύ των αρμόδιων αρχών στα αντίστοιχα Κράτη προς διασφάλιση της άμεσης επιστροφής των παιδιών και προς πραγματοποίηση των άλλων σκοπών της Σύμβασης αυτής.

Ειδικότερα, είτε απευθείας είτε με τη βοήθεια οποιουδήποτε ενδιάμεσου, οφείλουν να λαμβάνουν όλα τα ενδεικνυόμενα μέτρα—

- α. προς ανακάλυψη του μέρους όπου διαμένει παιδί το οποίο έχει ματακινήθει ή κατακρατηθεί παράνομα·
- β. προς παρεμπόδιση περαιτέρω βλάβης του παιδιού ή ζημιάς σε ενδιαφερόμενα μέρη, με τη λήψη ή πρόκληση λήψης προσωρινών μέτρων·
- γ. προς διασφάλιση της εκούσιας επιστροφής του παιδιού ή προς διευκόλυνση συμβιβαστικής λύσης για το θέμα·
- δ. προς ανταλλαγή, όπου αυτό είναι επιθυμητό, πληροφοριών όσον αφορά το κοινωνικό υπόβαθρο του παιδιού·
- ε. προς παροχή πληροφοριών γενικού χαρακτήρα όσον αφορά το δίκαιο του Κράτους τους, σε σχέση με την εφαρμογή της Σύμβασης·
- στ. προς έναρξη ή διευκόλυνση της εγκαθίδρυσης δικαστικών ή διοικητικών διαδικασιών με στόχο να επιτευχθεί η επιστροφή του παιδιού και, σε κατάλληλη περίπτωση, προς διευθέτηση της οργάνωσης ή διασφάλισης της αποτελεσματικής άσκησης των δικαιωμάτων επικοινωνίας·
- ζ. όπου οι περιστάσεις αυτό απαιτούν, προς παροχή ή διευκόλυνση της παροχής νομικής βοήθειας και συμβουλής, περιλαμβανομένης της συμμετοχής δικηγόρου και νομικών συμβούλων·
- η. προς παροχή τέτοιων διοικητικών διευθετήσεων που δυνατόν να είναι αναγκαίες και κατάλληλες για τη διασφάλιση της ασφαλούς επιστροφής του παιδιού·
- θ. προς τήρηση αμοιβαίας πληροφόρησης αναφορικά με την εκτέλεση της Σύμβασης αυτής και, κατά το μέτρο του δυνατού, προς περιορισμό οποιωνδήποτε εμποδίων στην εφαρμογή της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ— ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΠΑΙΔΙΩΝ

Άρθρο 8.

Οποιοδήποτε φυσικό πρόσωπο, ίδρυμα ή άλλη οργάνωση που ισχυρίζεται ότι ένα παιδί έχει μετακινηθεί ή κατακρατηθεί κατά παράβαση των δικαιωμάτων φύλαξης δύναται να αποταθεί είτε στην Κεντρική Αρχή του τόπου της συνήθους διαμονής του παιδιού είτε στη Κεντρική Αρχή οποιουδήποτε άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους για συνδρομή στη διασφάλιση της επιστροφής του παιδιού.

Η αίτηση περιλαμβάνει—

- α. πληροφορίες που αφορούν την ταυτότητα του αιτούντος, του παιδιού και του προσώπου για το οποίο προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι έχει μετακινήσει ή κατακρατήσει το παιδί·
- β. όπου αυτό είναι δυνατό, την ημερομηνία γέννησης του παιδιού·
- γ. τους λόγους επί των οποίων βασίζεται το αίτημα του αιτούντος για επιστροφή του παιδιού·
- δ. όλες τις διαθέσιμες πληροφορίες που αφορούν τον τόπο διαμονής του παιδιού και την ταυτότητα του προσώπου με το οποίο υποτίθεται ότι βρίσκεται το παιδί.

Η αίτηση δυνατόν να συνοδεύεται ή συμπληρώνεται από—

- ε. πιστοποιημένο αντίγραφο οποιασδήποτε σχετικής απόφασης ή συμφωνίας·
- στ. πιστοποιητικό ή ένορκη δήλωση που προέρχεται από Κεντρική Αρχή ή άλλη αρμόδια αρχή του Κράτους της συνήθους διαμονής του παιδιού ή από αρμόδιο πρόσωπο, σύμφωνα με το σχετικό νόμο του Κράτους αυτού·
- ζ. οποιοδήποτε άλλο σχετικό έγγραφο.

Άρθρο 9.

Αν η Κεντρική Αρχή η οποία λαμβάνει αίτηση που αναφέρεται στο Άρθρο 8 έχει λόγους να πιστεύει ότι το παιδί βρίσκεται σε άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος, διαβιβάζει την αίτηση απευθείας και χωρίς καθυστέρηση στην Κεντρική Αρχή αυτού του Συμβαλλόμενου Κράτους και πληροφορεί σχετικά την Κεντρική Αρχή από την οποία προέρχεται η αίτηση ή τον αιτούντα, ανάλογα με την περίπτωση.

Άρθρο 10.

Η Κεντρική Αρχή του Κράτους όπου βρίσκεται το παιδί λαμβάνει ή προκαλεί τη λήψη όλων των ενδεικνυόμενων μέτρων προς εξασφάλιση της εκούσιας επιστροφής του παιδιού.

Άρθρο 11.

Οι δικαστικές ή διοικητικές αρχές των Συμβαλλόμενων Κρατών προβαίνουν σε σύντομες διαδικασίες για την επιστροφή παιδιών. Αν η δικαστική ή διοικητική αρχή που επιλαμβάνεται του θέματος δεν έχει καταλήξει σε απόφαση εντός έξι εβδομάδων από την ημερομηνία έναρξης των διαδικασιών, ο αιτών ή η Κεντρική Αρχή του Κράτους από το οποίο προέρχεται η αίτηση, έχει το δικαίωμα να ζητήσει έκθεση των λόγων της καθυστέρησης. Αν η Κεντρική Αρχή του Κράτους από το οποίο προέρχεται η αίτηση λάβει απάντηση, η Αρχή αυτή διαβιβάζει την απάντηση στην Κεντρική Αρχή του Κράτους από το οποίο προέρχεται η αίτηση ή στον αιτούντα, ανάλογα με την περίπτωση.

Άρθρο 12.

Σε περίπτωση όπου παιδί έχει μετακινηθεί ή κατακρατηθεί παράνομα σύμφωνα με την έννοια του Άρθρου 3 και, κατά την ημερομηνία έναρξης των διαδικασιών ενώπιον της δικαστικής ή διοικητικής αρχής του Συμβαλλόμενου Κράτους όπου βρίσκεται το παιδί, έχει παρέλθει περίοδος μικρότερη από ένα έτος από την ημερομηνία της παράνομης μετακίνησης ή κατακράτησης, η αρχή που επιλαμβάνεται του θέματος διατάζει την άμεση επιστροφή του παιδιού.

Ακόμα και σε περίπτωση όπου οι διαδικασίες έχουν αρχίσει μετά την εκπνοή της περιόδου τους ενός έτους που αναφέρεται στην προηγούμενη παράγραφο, η δικαστική ή διοικητική αρχή διατάσσει επίσης την επιστροφή του παιδιού εκτός αν αποδειχθεί ότι το παιδί έχει τώρα προσαρμοστεί στο καινούργιο περιβάλλον του.

Σε περίπτωση όπου η δικαστική ή διοικητική αρχή στο Κράτος από το οποίο προέρχεται η αίτηση έχει λόγους να πιστεύει ότι το παιδί έχει μεταφερθεί σε άλλο Κράτος, αυτό δύναται να αναστείλει τις διαδικασίες ή να απορρίψει την αίτηση για την επιστροφή του παιδιού.

Άρθρο 13.

Ανεξάρτητα από τις πρόνοιες του προηγούμενου Άρθρου, η δικαστική ή διοικητική αρχή του Κράτους από το οποίο προέρχεται η αίτηση δεν δεσμεύεται να διατάξει την επιστροφή του παιδιού αν το φυσικό πρόσωπο, ίδρυμα ή άλλη οργάνωση που αντιτίθεται στην επιστροφή του αποδείξει ότι—

- α. το φυσικό πρόσωπο, ίδρυμα ή άλλη οργάνωση που είχε την επιμέλεια του παιδιού δεν ασχούσε στην πραγματικότητα τα δικαιώματα φύλαξης κατά το χρόνο της

μετακίνησης ή κατακράτησης ή είχε συναινέσει ή μεταγενέστερα συγκατατεθεί στη μετακίνηση ή κατακράτηση ή

- β. υπάρχει σοβαρός κίνδυνος ότι η επιστροφή του ή της θα εξέθετε το παιδί σε φυσική ή ψυχική δοκιμασία ή, διαφορετικά, θα έθετε το παιδί σε αφόρητη κατάσταση.

Η δικαστική ή διοικητική αρχή δύναται επίσης να αρνηθεί να διατάξει την επιστροφή του παιδιού αν διαπιστώσει ότι το παιδί αντιτίθεται στην επιστροφή του και βρίσκεται ήδη σε ηλικία και βαθμό ωριμότητας που υποδεικνύουν να ληφθούν υπόψη οι απόψεις του.

Κατά την εκτίμηση των περιστάσεων που αναφέρονται στο Άρθρο αυτό, οι δικαστικές ή διοικητικές αρχές λαμβάνουν υπόψη τις πληροφορίες που αφορούν το κοινωνικό υπόβαθρο του παιδιού και παρέχονται από την Κεντρική Αρχή ή άλλη αρμόδια αρχή του τόπου συνήθους διαμονής του παιδιού.

Άρθρο 14.

Για να διαπιστώσει κατά πόσο υπήρξε παράνομη μετακίνηση ή κατακράτηση με την έννοια του Άρθρου 3, οι δικαστικές ή διοικητικές αρχές του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, δύναται να λάβει απευθείας γνώση του δικαίου και των δικαστικών ή διοικητικών αποφάσεων που αναγνωρίζονται επίσημα ή μη στο Κράτος της συνήθους διαμονής του παιδιού, χωρίς προσφυγή στις ειδικές διαδικασίες, οι οποίες θα εφαρμόζονταν διαφορετικά, για την απόδειξη του δικαίου αυτού ή για την αναγνώριση αλλοδαπών αποφάσεων.

Άρθρο 15.

Πριν από την έκδοση διαταγής για την επιστροφή παιδιού, οι δικαστικές ή διοικητικές αρχές Συμβαλλόμενου Κράτους δύναται να ζητήσουν όπως ο αιτών αποκτήσει, από τις αρχές του Κράτους της συνήθους διαμονής του παιδιού, απόφαση ή άλλο πιστοποιητικό ότι η μετακίνηση ή κατακράτηση ήταν παράνομη σύμφωνα με την έννοια του Άρθρου 3 της Σύμβασης, εφόσον τέτοια απόφαση ή πιστοποιητικό δύναται να αποκτηθεί στο Κράτος αυτό. Οι Κεντρικές Αρχές των Συμβαλλόμενων Κρατών παρέχουν, κατά το μέτρο του δυνατού, συνδρομή στους αιτούντες για να αποκτήσουν τέτοια απόφαση ή πιστοποιητικό.

Άρθρο 16.

Μετά τη λήψη ειδοποίησης για παράνομη μετακίνηση ή κατακράτηση παιδιού, με την έννοια του Άρθρου 3, οι δικαστικές ή διοικητικές αρχές του Συμβαλλόμενου Κράτους στο οποίο το παιδί έχει μετακινηθεί ή κατακρατηθεί, δεν αποφασίζουν επί της ουσίας των δικαιωμάτων φύλαξης, μέχρις ότου διαπιστωθεί ότι το παιδί δεν θα επιστρέψει δυνάμει της

Σύμβασης αυτής ή μέχρις ότου παρέλθει εύλογο χρονικό διάστημα χωρίς να καταχωρηθεί αίτηση δυνάμει της Σύμβασης αυτής, μετά τη λήψη της ειδοποίησης.

Άρθρο 17.

Μόνο το γεγονός ότι έχει εκδοθεί ή δύναται να αναγνωριστεί απόφαση σχετική με τη φύλαξη στο Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, δεν αποτελεί λόγο για άρνηση της επιστροφής του παιδιού δυνάμει της Σύμβασης, αλλά οι δικαστικές ή διοικητικές αρχές του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση δύναται να λάβουν υπόψη τους λόγους της απόφασης αυτής κατά την εφαρμογή της Σύμβασης.

Άρθρο 18.

Οι πρόνοιες του Κεφαλαίου αυτού δεν περιορίζουν την εξουσία των δικαστικών ή διοικητικών αρχών να διατάξουν την επιστροφή του παιδιού οποτεδήποτε.

Άρθρο 19.

Απόφαση δυνάμει της Σύμβασης αυτής που αφορά την επιστροφή του παιδιού δεν εκλαμβάνεται ως απόφαση επί της ουσίας οποιουδήποτε θέματος φύλαξης.

Άρθρο 20.

Η επιστροφή του παιδιού δυνάμει των διατάξεων του Άρθρου 12 δύναται να απορριφθεί αν αυτή δεν επιτρέπεται από τις θεμελιώδεις αρχές του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, που αφορούν στην προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και θεμελειωδών ελευθεριών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV —ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Άρθρο 21.

Αίτηση για διευθετήσεις της διοργάνωσης ή διασφάλισης της αποτελεσματικής άσκησης των δικαιωμάτων επικοινωνίας δύναται να παρουσιαστεί στις Κεντρικές Αρχές των Συμβαλλόμενων Κρατών κατά τον ίδιο τρόπο όπως η αίτηση για την επιστροφή παιδιού.

Οι Κεντρικές Αρχές δεσμεύονται από τις υποχρεώσεις συνεργασίας που εκτίθενται στο Άρθρο 7, να προωθούν την ειρηνική απόλαυση των δικαιωμάτων επικοινωνίας και την εκπλήρωση οποιωνδήποτε όρων υπό τους οποίους δυνατό να τίθεται η άσκηση των δικαιωμάτων αυτών. Οι Κεντρικές Αρχές λαμβάνουν μέτρα προς εξάλειψη, κατά το μέτρο του δυνατού, όλων των εμποδίων κατά την άσκηση τέτοιων δικαιωμάτων. Οι Κεντρικές Αρχές,

είτε απευθείας είτε με τη βοήθεια μεσαζόντων, δύνανται να κινούν ή υποβοηθούν διαδικασίες προς το σκοπό της διοργάνωσης ή προστασίας των δικαιωμάτων αυτών και της διασφάλισης σεβασμού των όρων υπό τους οποίους δυνατό να τίθεται η άσκηση των δικαιωμάτων αυτών.

Άρθρο 22.

Καμιά ασφάλεια, γραμμάτιο ή προκαταβολή, με οποιοδήποτε τρόπο και αν περιγράφεται, δεν ζητείται για εγγύηση της καταβολής των εξόδων και δαπανών σε δικαστικές ή διοικητικές διαδικασίες που εμπνέτουν εντός του σκοπού της Σύμβασης αυτής.

Άρθρο 23.

Καμιά επικύρωση ή παρόμοια διατύπωση δεν απαιτείται στο πλαίσιο της Σύμβασης αυτής.

Άρθρο 24.

Οποιαδήποτε αίτηση, κοινοποίηση ή άλλο έγγραφο το οποίο αποστέλλεται στην Κεντρική Αρχή του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, είναι διατυπωμένο στην γλώσσα του πρωτότυπου και συνοδεύεται από μετάφραση στην επίσημη γλώσσα ή σε μια από τις επίσημες γλώσσες του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση ή, όπου αυτό δεν είναι δυνατό, μετάφραση στη Γαλλική ή Αγγλική. Εντούτοις, Συμβαλλόμενο Κράτος δύναται, χρησιμοποιώντας την επιφύλαξη σύμφωνα με το Άρθρο 42, να ενστεί στη χρησιμοποίηση είτε της Γαλλικής είτε της Αγγλικής, αλλά όχι και των δύο, σε οποιαδήποτε αίτηση, επικοινωνία ή άλλο έγγραφο που αποστέλλεται στις Κεντρικές Αρχές του.

Άρθρο 25.

Οι υπήκοοι των Συμβαλλόμενων Κρατών και φυσικά πρόσωπα τα οποία διαμένουν συνήθως εντός των Κρατών αυτών, δικαιούνται, για θέματα που αφορούν την αίτηση της Σύμβασης αυτής, νομικής βοήθειας και συμβουλής σε οποιοδήποτε άλλο Συμβαλλόμενο Κράτος υπό τους ίδιους όρους ως εάν αυτοί να ήταν υπήκοοι και να είχαν τη συνήθη διαμονή τους στο Κράτος αυτό.

Άρθρο 26.

Κάθε Κεντρική Αρχή αναλαμβάνει τα δικά της έξοδα κατά την εφαρμογή αυτής της Σύμβασης.

Οι Κεντρικές Αρχές και άλλες δημόσιες υπηρεσίες των Συμβαλλόμενων κρατών δεν επιβάλλουν οποιεσδήποτε επιβαρύνσεις αναφορικά με τις αιτήσεις που υποβάλλονται δυνάμει της Σύμβασης αυτής. Ειδικότερα, αυτές δεν δύνανται να επιβάλλουν στον αιτούντα οποιαδήποτε καταβολή των εξόδων και δαπανών των διαδικασιών ή, ενδεχομένως, των

εξόδων και δαπανών που προκύπτουν από τη συμμετοχή δικηγόρου ή νομικών συμβούλων. Εντούτοις, αυτές δύνανται να επιβάλουν την καταβολή των δαπανών που προκλήθηκαν ή θα προκληθούν κατά την πραγματοποίηση της επιστροφής του παιδιού.

Εντούτοις, Συμβαλλόμενο Κράτος δύναται, κάνοντας χρήση της επιφύλαξης σύμφωνα με το Άρθρο 42, να δηλώσει ότι δεν δεσμεύεται για την καταβολή οποιωνδήποτε εξόδων που αναφέρονται στην προηγούμενη παράγραφο που προκύπτουν από τη συμμετοχή δικηγόρου ή νομικών συμβούλων ή από διαδικασίες ενώπιον του δικαστηρίου, εκτός σε όση έκταση αυτά τα έξοδα δυνατό να καλύπτονται από το σύστημα του όσον αφορά νομική βοήθεια και συμβουλή.

Διατάσσοντας την επιστροφή παιδιού ή εκδίδοντας διαταγή αναφορικά με τα δικαιώματα επικοινωνίας δυνάμει της Σύμβασης αυτής, οι δικαστικές ή διοικητικές αρχές δύνανται, όπου αυτό ενδείκνυται, να διατάξουν το πρόσωπο που μετακίνησε ή κατακράτησε το παιδί, ή που εμπόδισε την άσκηση των δικαιωμάτων επικοινωνίας, να καταβάλει τις απαραίτητες δαπάνες που προέκυψαν από ή για λογαριασμό του αιτούντος, περιλαμβανομένων δαπανών ταξιδιού, οποιωνδήποτε εξόδων που προέκυψαν ή δαπανών που έγιναν για την εγκατάσταση του παιδιού, τα έξοδα της νομικής αντιπροσώπευσης του αιτούντος και αυτά της επιστροφής του παιδιού.

Άρθρο 27.

Κεντρική Αρχή δεν δεσμεύεται να δεχτεί την αίτηση όταν είναι βέβαιο πως οι προϋποθέσεις της Σύμβασης αυτής δεν ικανοποιούνται ή πως η αίτηση είναι, διαφορετικά, αβάσιμη.

Στην περίπτωση αυτή, η Κεντρική Αρχή πληροφορεί αμέσως τον αιτούντα ή την Κεντρική Αρχή δια μέσου της οποίας υποβλήθηκε η αίτηση, ανάλογα με την περίπτωση, για τους λόγους της.

Άρθρο 28.

Κεντρική Αρχή δύναται να ζητήσει όπως η αίτηση συνοδεύεται από γραπτή εξουσιοδότηση που να της δίδει τη δυνατότητα να ενεργεί για λογαριασμό του αιτούντος ή να ορίζει αντιπρόσωπο που να ενεργεί για λογαριασμό του.

Άρθρο 29.

Η Σύμβαση αυτή δεν εμποδίζει οποιοδήποτε φυσικό πρόσωπο, ίδρυμα ή οργάνωση που ισχυρίζεται ότι έχει διαπραχθεί παραβίαση των δικαιωμάτων φύλαξης ή επικοινωνίας εντός της έννοιας του Άρθρου 3 ή 21 να αποταθεί ατευθείας στις δικαστικές ή διοικητικές αρχές ενός Συμβαλλόμενου Κράτους είτε δυνάμει των προνοιών της Σύμβασης αυτής είτε όχι.

Άρθρο 30.

Οποιαδήποτε αίτηση που υποβάλλεται στις Κεντρικές Αρχές ή απευθείας στις δικαστικές ή διοικητικές αρχές Συμβαλλόμενου Μέρους, σύμφωνα με τους όρους της Σύμβασης αυτής, μαζί με έγγραφα και οποιεσδήποτε άλλες πληροφορίες που επισυνάπτονται σε αυτή ή παρέχονται από Κεντρική Αρχή γίνονται δεκτά ενώπιον των δικαστηρίων ή διοικητικών αρχών των Συμβαλλόμενων Κρατών.

Άρθρο 31.

Όσον αφορά Κράτος το οποίο για θέματα φύλαξης παιδιών διαθέτει δύο ή περισσότερα νομικά συστήματα που εφαρμόζονται σε διαφορετικές εδαφικές ενότητες—

- α. οποιαδήποτε αναφορά σε συνθήκη διαμονή στο Κράτος αυτό ερμηνεύεται ως εάν να αναφέρεται σε συνθήκη διαμονή σε εδαφική ενότητα του Κράτους αυτού·
- β. οποιαδήποτε αναφορά στο δίκαιο του Κράτους της συνήθους διαμονής ερμηνεύεται ως εάν να αναφέρεται στο δίκαιο της εδαφικής ενότητας στο Κράτος όπου το παιδί έχει τη συνθήκη διαμονή του.

Άρθρο 32.

Όσον αφορά Κράτος το οποίο σε θέματα φύλαξης παιδιών διαθέτει δύο ή περισσότερα νομικά συστήματα που εφαρμόζονται σε διαφορετικές κατηγορίες προσώπων, οποιαδήποτε αναφορά στο δίκαιο του Κράτους αυτού ερμηνεύεται ωςάν να αναφέρεται στο νομικό σύστημα που ορίζεται από το δίκαιο του Κράτους αυτού.

Άρθρο 33.

Κράτος εντός του οποίου διαφορετικές εδαφικές ενότητες έχουν τους δικούς τους κανόνες δικαίου αναφορικά με τη φύλαξη παιδιών δεν δεσμεύονται να εφαρμόσουν τη Σύμβαση αυτή στις περιπτώσεις όπου Κράτος με ένα ενιαίο νομικό σύστημα δεν θα δεσμευόταν να πράξει τούτο.

Άρθρο 34.

Η Σύμβαση αυτή υπερισχύει, σε θέματα εντός του σκοπού της Σύμβαση της 5ης Οκτωβρίου 1961 που αφορά τις εξουσίες των αρχών και το εφαρμοστέο δίκαιο σχετικά με την προστασία ανήλικων, ως προς τις σχέσεις μεταξύ Μερών και των δύο Συμβάσεων. Εξάλλου η παρούσα Σύμβαση δεν εμποδίζει την εφαρμογή διεθνούς κειμένου που ισχύει μεταξύ του Κράτους προέλευσης και του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση ή άλλου νόμου του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση για τους σκοπούς της εξασφάλισης της επιστροφής παιδιού το οποίο έχει μετακινηθεί ή κατακρατηθεί παράνομα ή για τους σκοπούς της διευθέτησης των δικαιωμάτων επικοινωνίας.

Άρθρο 35.

Η Σύμβαση αυτή εφαρμόζεται μεταξύ των Συμβαλλόμενων Κρατών μόνο σε περιπτώσεις παράνομης μετακίνησης ή κατακράτησης που λαμβάνουν χώρα μετά που θα τεθεί σε ισχύ στα Κράτη αυτά.

Σε περίπτωση όπου έχει γίνει δήλωση σύμφωνα με το Άρθρο 39 ή 40, η αναφορά στην προηγούμενη παράγραφο σε Συμβαλλόμενο Κράτος εκλαμβάνεται ότι αναφέρεται στην εδαφική ενότητα ή ενότητες σε σχέση με τις οποίες εφαρμόζεται η Σύμβαση αυτή.

Άρθρο 36.

Καμιά διάταξη στη Σύμβαση αυτή δεν εμποδίζει δύο ή περισσότερα Συμβαλλόμενα Κράτη να συμφωνήσουν μεταξύ τους, προς το σκοπό να μειώσουν τους περιορισμούς υπό τους οποίους δυνατό να τεθεί η επιστροφή του παιδιού, την εξαίρεση από οποιεσδήποτε πρόνοιες της Σύμβασης αυτής οι οποίες δυνατό να προκαλέσουν τέτοιους περιορισμούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI — ΤΕΛΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 37.

Η Σύμβαση είναι ανοικτή για υπογραφή από τα Κράτη τα οποία ήταν Μέλη της Διάσκεψης της Χάγης για το Ιδιωτικό Διεθνές Δίκαιο κατά την περίοδο της Δέκατης Τέταρτης Συνόδου της. Επικυρώνεται, γίνεται δεκτή ή εγκρίνεται και τα έγγραφα της επικύρωσης, αποδοχής ή έγκρισης κατατίθενται στο Υπουργείο Εξωτερικών του Βασιλείου των Κάτω Χωρών.

Άρθρο 38.

Οποιοδήποτε άλλο Κράτος δύναται να προσχωρήσει στη Σύμβαση. Το έγγραφο προσχώρησης κατατίθεται στο Υπουργείο Εξωτερικών του Βασιλείου της Ολλανδίας. Όσον αφορά Κράτος που προσχωρεί στη Σύμβαση, αυτή τίθεται σε ισχύ την πρώτη ημέρα του τρίτου ημερολογιακού μήνα μετά την κατάθεση του εγγράφου προσχώρησής του. Η προσχώρηση έχει ισχύ μόνον όσον αφορά τις σχέσεις μεταξύ του προσχωρούντος Κράτους και των Συμβαλλόμενων Κρατών που θα έχουν δηλώσει την αποδοχή της προσχώρησης. Τέτοια δήλωση θα πρέπει επίσης να γίνει από οποιοδήποτε Κράτος Μέλος το οποίο επικυρώνει, αποδέχεται ή εγκρίνει τη Σύμβαση μετά από προσχώρηση. Τέτοια δήλωση κατατίθεται στο Υπουργείο Εξωτερικών του Βασιλείου των Κάτω Χωρών: το Υπουργείο αυτό διαβιβάζει, μέσω της διπλωματικής οδού, πιστοποιημένο αντίγραφο σε καθένα από τα Συμβαλλόμενα Κράτη.

Η Σύμβαση τίθεται σε ισχύ μεταξύ του προσχωρούντος Κράτους και του Κράτους που έχει δηλώσει την αποδοχή την πρώτη ημέρα του τρίτου ημερολογιακού μήνα μετά την κατάθεση της δήλωσης αποδοχής.

Άρθρο 39.

Οποιοδήποτε Κράτος δύναται, κατά το χρόνο της υπογραφής, επικύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης να δηλώσει ότι η Σύμβαση εκτείνεται σε όλα τα εδάφη που εκπροσωπεί επί διεθνούς πεδίου ή σε ένα ή περισσότερα από αυτά. Τέτοια δήλωση ενεργοποιείται κατά το χρόνο που η Σύμβαση τίθεται σε ισχύ για το Κράτος αυτό. Τέτοια δήλωση, καθώς επίσης και οποιαδήποτε μεταγενέστερη επέκταση, γνωστοποιείται στο Υπουργείο Εξωτερικών του Βασιλείου των Κάτω Χωρών.

Άρθρο 40.

Αν Συμβαλλόμενο Κράτος διαθέτει δύο ή περισσότερες εδαφικές ενότητες όπου εφαρμόζονται διαφορετικά νομικά συστήματα όσον αφορά θέματα που ρυθμίζονται από τη Σύμβαση αυτή, δύναται, κατά το χρόνο της υπογραφής, επικύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης να δηλώσει ότι η Σύμβαση αυτή εκτείνεται σε όλες τις εδαφικές ενότητες του ή μόνο σε μια ή περισσότερες από αυτές και δύναται οποτεδήποτε να τροποποιήσει τη δήλωση αυτή υποβάλλοντας άλλη δήλωση. Οποιαδήποτε τέτοια δήλωση γνωστοποιείται στο Υπουργείο Εξωτερικών του Βασιλείου των Κάτω Χωρών και αναφέρει ρητά τις εδαφικές ενότητες στις οποίες εφαρμόζεται η Σύμβαση.

Άρθρο 41.

Σε περίπτωση όπου Συμβαλλόμενο Κράτος διαθέτει σύστημα διακυβέρνησης σύμφωνα με το οποίο τέτοιες εκτελεστικές, δικαστικές ή διοικητικές εξουσίες κατανέμονται μεταξύ κεντρικών και άλλων αρχών εντός του Κράτους αυτού, η υπογραφή ή επικύρωση του, η αποδοχή ή έγκριση ή προσχώρηση στη Σύμβαση αυτή ή η διενέργεια οποιασδήποτε δήλωσης σύμφωνα με τους όρους του Άρθρου 40 δεν επιφέρει κανένα αποτέλεσμα όσον αφορά την εσωτερική κατανομή των εξουσιών εντός του Κράτους αυτού.

Άρθρο 42.

Οποιοδήποτε Κράτος δύναται, όχι αργότερα από το χρόνο της επικύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης ή κατά το χρόνο διενέργειας δήλωσης σύμφωνα με τους όρους του Άρθρου 39 ή 40, να κάνει χρήση της μιας ή και των δύο επιφύλαξεων που προβλέπονται στο Άρθρο 24 και στο Άρθρο 26, τρίτη παράγραφος. Καμιά άλλη επιφύλαξη δεν επιτρέπεται. Οποιοδήποτε Κράτος δύναται οποτεδήποτε να ανακαλέσει επιφύλαξη την οποία έχει διατυπώσει. Η ανάκληση γνωστοποιείται στο Υπουργείο Εξωτερικών του Βασιλείου των Κάτω Χωρών. Η επιφύλαξη αυτή παύει να έχει ισχύ την πρώτη ημέρα του τρίτου ημερολογιακού μήνα μετά τη γνωστοποίηση που αναφέρεται στην προηγούμενη παράγραφο.

Άρθρο 43.

Η Σύμβαση τίθεται σε ισχύ την πρώτη ημέρα του τρίτου ημερολογιακού μήνα μετά την κατάθεση του τρίτου εγγράφου επικύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης που αναφέρονται στα Άρθρα 37 και 38.

Στη συνέχεια η Σύμβαση τίθεται σε ισχύ—

1. για κάθε Κράτος που επικυρώνει, αποδέχεται, εγκρίνει ή προσχωρεί σε αυτή μεταγενέστερα, την πρώτη ημέρα του τρίτου ημερολογιακού μήνα μετά την κατάθεση των εγγράφων επικύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησής του·
2. για οποιοδήποτε έδαφος ή εδαφική ενότητα στα οποία η Σύμβαση έχει επεκταθεί κατ' εφαρμογή του Άρθρου 39 ή 40, την πρώτη ημέρα του τρίτου ημερολογιακού μήνα μετά τη γνωστοποίηση που αναφέρεται στο Άρθρο αυτό.

Άρθρο 44.

Η Σύμβαση παραμένει σε ισχύ για πέντε έτη από την ημερομηνία έναρξης της ισχύος της σύμφωνα με την πρώτη παράγραφο του Άρθρου 43 ακόμη και για Κράτη τα οποία την έχουν επικυρώσει, αποδεχτεί ή εγκρίνει ή προσχωρήσει σε αυτή μεταγενέστερα.

Αν δεν υπάρξει καταγγελία, αυτή ανανεώνεται σιωπηρά κάθε πέντε χρόνια. Οποιαδήποτε καταγγελία γνωστοποιείται στο Υπουργείο Εξωτερικών του Βασιλείου των Κάτω Χωρών τουλάχιστον έξι μήνες πριν από την εκπνοή της περιόδου των πέντε ετών. Αυτή δύναται να περιοριστεί σε ορισμένα από τα εδάφη ή τις εδαφικές ενότητες στα οποία εφαρμόζεται η Σύμβαση. Η καταγγελία έχει ισχύ μόνο όσον αφορά το Κράτος το οποίο την έχει γνωστοποιήσει. Η Σύμβαση παραμένει σε ισχύ για τα άλλα Συμβαλλόμενα Κράτη.

Άρθρο 45.

Το Υπουργείο Εξωτερικών του Βασιλείου των Κάτω Χωρών γνωστοποιεί στα Κράτη Μέλη της Διάσκεψης και στα Κράτη που έχουν προσχωρήσει σύμφωνα με το Άρθρο 38 τα ακόλουθα—

1. τις υπογραφές και επικυρώσεις, αποδοχές και εγκρίσεις που αναφέρονται στο Άρθρο 37,
2. τις προσχωρήσεις που αναφέρονται στο Άρθρο 38,
3. την ημερομηνία κατά την οποίαν η Σύμβαση τίθεται σε ισχύ σύμφωνα με το Άρθρο 43,
4. τις επεκτάσεις που αναφέρονται στο Άρθρο 39,
5. τις δηλώσεις που αναφέρονται στα Άρθρα 38 και 40,

6. τις επιφυλάξεις που αναφέρονται στο Άρθρο 24 και στο Άρθρο 26, τρίτη παράγραφος, και τις ανακλήσεις που αναφέρονται στο Άρθρο 42,
7. τις καταγγελίες που αναφέρονται στο Άρθρο 44.

Για να πιστοποιηθούν τα ως άνω, οι υπογράφοντες, οι οποίοι είναι δεόντως εξουσιοδοτημένοι, έχουν υπογράψει τη Σύμβαση αυτή.

Καταρτίσθηκε στη Χάγη, στις 25 Οκτωβρίου 1980, στην Αγγλική και Γαλλική γλώσσα τα κείμενα των οποίων είναι εξίσου πρωτότυπα, σε ένα έγγραφο το οποίο κατατίθεται στα αρχεία της Κυβέρνησης του Βασιλείου των Κάτω Χωρών, και του οποίου πιστοποιημένο αντίγραφο αποστέλλεται, δια της διπλωματικής οδού, σε κάθε Κράτος Μέλος της Διάσκεψης της Χάγης για το Διεθνές Ιδιωτικό Δίκαιο κατά την περίοδο της Δέκατης Τέταρτης Συνόδου της.